

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းနှင့်သူရိုန်ထွန်း

ဟန်ရေးပြကြလေခြင်း

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ

ကျေးဇူးတင်စွာ
အားပေးပေးပါ

ဟန်ရေးပြကြလေခြင်း

[၁]

ပုထုဇဉ်လူသားတို့ သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဟန်ရေးပြတတ်ကြလေသည်။ ။ စိန်နားကပ် မရှိသောသူသည် သူများ ထံမှ ငှားရမ်းဝတ်၍ ဟန်ရေးပြခြင်း။ ကုပ်ကမြင်းဘဘကြီး နှုတ်ခမ်းမွေးသည် လည်ပင်းတွင် စိပ်ပုတီးကြီးကြီးကိုဆွဲ၍ ဟန်ရေးပြခြင်း။ အာဏာရှိသူ အစိုးရအမှုထမ်းတစ်ဦး၏ ဇနီးသည် မင်းကတော်အခေါ်ခံရသူတစ်ဦးသည် မဆီမဆိုင်လင်ကိုကြိုးဆွဲပြီး အစိုးရဝတ္ထရားတွင် ဝင်ရောက်ဟန်ရေးပြခြင်း။ သီချင်းတပုဒ် စာတစ်ကြောင်း သီဆိုခြင်းရေးခြင်းတို့ ကြောင့် အနုပညာသည်နှင့် စာရေးဆရာကြီးဟု မရှက်မကြောက်ဟန်ရေးပြခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် ဤသတ္တလောကကြီးတွင် လူတိုင်းနီးပါး ဟန်ရေးပြလျက် ရှိကြကုန်၏။

ယင်းသို့ သဘောရှိသော လူသားတို့ အနက် အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် လူသားတို့ က ဟန်ရေးပြခြင်းတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးဆန်းနေပြန်သည် ။

ကဲ . . . သုံးသပ်ကြည့်ကြပါစို့။

"ဆရာ . . . တစ်နေ့ကရောက်တဲ့ အကျဉ်းသားလူသစ်ဟာ ဆယ်တန်းတောင် အောင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဆရာအလုပ်ခိုင်းချင် ထောင်မှူးကြီးကို ပြောခေါ်ရမှာ ပေါ့ဆရာ"

အကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် ဌာနဆိုင်ရာ ရုံးလုပ်ငန်းများ ရှိနေလေသ

ည် ။ ထိုရုံးလုပ်ငန်းပေါင်းများစွာတို့ ကား အဘယ်နည်း။ ထောင်ကျရုံး၊ အချုပ်ရုံး၊ အယူခံ၊ ဆုမှတ်လျှော့ရက်၊ အဝတ်အစား၊ ငွေစာရင်း၊ ရာထူးခန့်ထားရေး၊ ဈေးရောင်းဌာန၊ ကုန်ကြမ်းဝယ်ဌာန၊ စက်မှုလက်မှုအလုပ်ရုံဌာန၊ အုပ်ချုပ်ရေးအထွေထွေ စသည် ဖြင့် ရုံးတစ်ရုံး တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် အဓိကရလုပ်ရသော ဌာနများ စွာအပြင် ထွေရာကမာဌာနက သောင်းခြောက်ထောင်။

အဲ . . . အထူးမှတ်ရန်မှာ ထောင်လုပ်ငန်းဖြစ်၍ ရုံးတစ်ရုံး၊ ဓားတစ်စင်းဟု မဆိုသင့်၊ ရုံးတစ်ရုံး၊ တုတ်တစ်ချောင်းဟု ဆိုမှ ဆီလျော်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ဗျူဟာပေါ်လွင် ထင်ရှားပေမည်။ ပုလိပ်လုပ်ငန်းသာဆိုရင် ရုံးတစ်ရုံးလက်ထိတ်တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ တုတ်တော့ စားပွဲအောက် ရှိမလားမသိဘူး ။ 'ဟဲ . . . ဟဲ . . . ရဲတွေကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်' ဤကား စကားချပ်တည်း။

အထက်ပါ ထောင်ရုံးလုပ်ငန်းများ တွင် ထောင်ကြီးဖြစ်က တစ်ရုံးတွင် ထောင်မှူး တစ်ဦးနှစ်ဦး ရှိတတ်၏။ ထောင်သေးသေးကွေးကွေးဆိုလျှင် ဌာနသုံးလေးခုကို ထောင်မှူးတစ်ဦးတည်းက ကိုင်ရလေသည် ။ သို့ရာတွင် အလုပ်တော့မများ ။

ထောင်မှူးဦးရွှေမောင်သည် ထောင်ကြီးကြီးတွင် နေရပါလျက် ဌာနသုံးခုမျှကို ကုသိုလ်ကောင်း၍ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရလေသည် ။ ကုသိုလ်ကံအကျိုးမပေးရှာသော ထောင်မှူးအချို့တို့ မှာ မူ ထောင်တွင်း၌ တုတ်ထမ်းလမ်းလျှောက် အချိန်တန်လျှင် လခထုတ် ဤမျှနှင့်ပင် အထက်လူကြီးများ ထားရာမှာ နေကြရရှာလေသည် ။

အလုပ်အလွန်များ လှသော ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်အချိန်မီ မပြီး၍ ဆုတော်လာဘ်တော်အဖြစ် အကြိမ်းမောင်းခံရခြေ

င်း ဒဏ်ငွေတပ်ခံရခြင်းတို့ ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်းခံရ၍ အကျဉ်းဌာနတွင် မက်မောစွာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိ၏။ နေ့စုတ်စုတ် ဝင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သော ဦးရွှေမောင်အား သူ၏ ဇနီးမိကြည်က ချီးမွမ်းစကားဆိုသည် ကို ကြားရပြန်သည် ။ ထောင်ထဲမှာ မောလာသမျှ တော်ပါသေးရဲ့ ။

"ထောင်မှူးအလုပ်ဟာ အိုးမကွာအိမ်မကွာအလုပ်၊ သိပ်ကိုဟန်ကျတာပဲ။ လင်နဲ့ မယားဘယ်တော့မှ တစ်ညတောင်ခွဲမနေရဘူး"

ဟု မိကြည်က ရွှေမောင်အား ရွံရှာဖွယ်ကြည့်ပြီး အော်မိတော့သည် ။ ကိုယ်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသော်လည်း လူကြားကောင်းအောင် မိကြည်ဟန်ရေးပြခြင်း ဖြစ်၏။

"မိကြည် . . . မောရတဲ့ အထဲ အေးဆေးနေစမ်း။ ကိုယ့်ကိုယ်လည်း ဘာဖြစ်လာသလဲ ကြည့်ဦး"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ကျုပ်က ဘာဖြစ်ရမလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ခွေးသားအုပ်မ ဖြစ်နေလို့ ပြောတာဟ"

အဲ . . . အိမ်ကိုရောက်ပြန်တော့လည်း ကလေးကငို သေးကစို့၊ လင်မယားက တကျက်ကျက်၊ ရွှေမောင်၏ အိမ်သာမဟုတ်၊ ခေါင်းရင်း ထောင်မှူးအိမ်ကရော၊ ခြေရင်းထောင်မှူးအိမ်ရော ကလေးတစ်ပြုံကြီးနဲ့ တကျက်ကျက်၊ ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်မှူးကြီးတို့ အိမ်ကို သွားကြည့်လိုက်ဦး၊ အားပါး . . . တစ်အိမ်တစ်အိမ်ကို ကလေးက ကားတစ်စီးတိုက်၊ ရထားတစ်တွဲစာ၊ ရွှေမောင်စိတ်အထင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးများ အကျဉ်းသားကို အနိုင်ခံကြလို့ အကျဉ်းသားထောင်ထဲ သေတဲ့ လူတွေက မကျေမချမ်းနဲ့ စိတ်စွဲပြီး တစ်ပြန်တစ်လှည့် နှိပ်စက်ရအောင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးအိမ်တွေမှာ ချည်း လူဖြစ်တယ် ထင်တာပဲဗျ။ ဆော့လိုက်ကြ

တဲ့ ငနဲတွေ ပြောမရ ဆိုမရ။ တုတ်တကဲကဲ၊ ဓားတကဲကဲ အကောင်တွေ က များ တယ်လေ။ ဒါ ကိုယ်တွေ့ကို ပြောတာ"

အဲ . . . ဝတ္ထုတောင် ဘယ်ကရောက်သွားပါလိမ့်။

ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် ဤကဲ့သို့ အလုပ်ကို မနိုင်မနင်းဖြစ်နေရာ သူ၏ ရုံးလုပ်ငန်းတွင် ကူဖော်လောင်ဘက်အဖြစ် အကျဉ်းသား ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦးအား အမှန်ပင်လိုနေ၏။ သို့နှင့် အနီးရှိရင်းနှီးသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ခေတ်ပညာ ဆယ်တန်းအောင်သည့် အကျဉ်းသား လူသစ်တစ်ဦး ရောက်လာကြောင်း ပြောသောအခါ ရွှေမောင်သည် မဆိုးမတွဘဲ အကျဉ်းသားလူသစ်ကိုလိုက်ရှာ၊ ထောင်မှူးကြီးထံ တင်ပြပြီး မိမိရုံးတွင် စာရေးလုပ်ထားလိုက်တော့သည် ။

အကျဉ်းသားများ အနက် ဘုန်းရှင်ကံရှင် အကျဉ်းထောင်သားပညာ တတ်များ သာ ထောင်မှူးရုံးမှ တော်ကောက်ခြင်း ခံရလေသည် ။ ဤ တော်ကောက်ခြင်းခံရစေရန် ခြေချော်လက်ချော်နှင့် ရောက်ရှိလာသည့် လခစား၊ ပညာတတ်များ ပင် ထောင်မှူးများ နှင့် နီးစပ်ရန် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားကြရရှာ၏။

ယခု ဦးရွှေမောင်၏ စာရေးကြီး ဆယ်တန်းအောင်သည် မည်သို့မျှ မကြိုးစားရဘဲ အော်တိုမက်တစ် စာရေးကြီးဖြစ်သွားရာ သူသည် စာရေးကြီးဟန် အပြည့်အဝဖြင့် အလုပ်ကို စတင်လုပ်လေတော့သည် ။

"ကဲ . . . ကိုဘရွှေ၊ အလုပ်စလုပ်ရအောင် ဒါနဲ့ နေဦး ခင်ဗျားနှုတ်ခမ်းတွေ မဲပြာလို့ ပါလား၊ ဘိန်းများ စားသလားဗျ"

ရွှေမောင်သည် ပညာရှိသဘောရှိသူမဟုတ်၊ သူများ ကြိုက်မကြိုက်လည်း မတွေး၊ မေးစရာပြောစရာရှိ အမနာပမေးတတ် ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့နှင့်လည်း သူသည် မစားရ မသောက်ရ အမုန်းခံနေရသူ ဖြစ်

လေသည် ။

တစ်ကြိမ်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ထောင်မှူးတစ်ဦးအား အချင်းချင်း လှည့်စားရမလားဟု ဆိုကာ ခင်ဗျားလူညစ်ဘဲဟု ပြောဖြစ်သဖြင့် သတ်မအားပုတ်မအား ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဆရာသည် ရွှေမောင်၏ စက်ကဲ့သို့ မြန်သောလက်ကိုသိထား၍ ထောင်ပိုင်ကြီးထံ သွားရောက်တိုင်တန်းလေတော့သည် ။ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် ပင် ရွှေမောင်က ...

"ခင်ဗျားကို လူညစ်လို့ အခေါ်မခံချင် လူကောင်းလိုလုပ်ပါလား။ ကျုပ်က ဘာလူညစ်ခေါ်မလဲ"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြုံးရင်း ...

"ဟေ့ ... လူမိုက်ကလေး သွားတော့"

ဟု ရွှေမောင်အားပြောပြီး ထိုဆရာကိုလည်း ...

"မင်းကလည်း အပြောမခံချင် ကောင်းကောင်း နေ"

ဟု ပြောသံကို ကြားရ၏။ ရွှေမောင်သည် ဤကဲ့သို့ အလိမ္မာကင်းသူ ဖြစ်လေသည် ။

ရွှေမောင်၏ တစ်မုဟုတ်ချင်းအမေးခံရသော စာရေးကြီးအသစ်ကျပ် ချွတ်ခမျာ အတော်မျက်နှာညှိုးသွားရှာ၏။

"ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘိန်းမစားပါဘူး"

"ဪ . . . ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျား အဲဒီမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးကို စာမျက်နှာထိုးဗျာ ... ၁-၂-၃ အဆုံးအထိ ပေါ့။ ရုံးသုံးစာအုပ်တိုင်းဟာ စာမျက်နှာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ စာ

မျက်နှာတပ်ရတယ်။ နောက်ပြီး အဖုံးဘက်က ဤစာအုပ်တွင် စာမျက်နှာဘယ်မျှရှိသည် ဆိုပြီး ရေးဦး။ ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ လက်မှတ်ထိုးထားရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ် . . . နားလည်ပါပြီ"

ဦးရွှေမောင်သည် စာရေးကြီးတစ်ဦးရရှိထား၍ များစွာသဘောကျပြီး အလုပ်ကိုတွန်းလုပ်ကာ အချိန်တန်လျှင် ထောင်ပိုင်ကြီးထံ လက်မှတ်တင်ထိုးရန် သွားတော့သည် ။ သူသည် စာရေးကြီး စာမျက်နှာထိုးပေးလိုက်သည့် စာအုပ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားလေသည် ။

"ဟ . . . ရွှေမောင် . . . ဒါ ဘာလဲကွ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဆယ်တန်းအောင်လာသလဲ။ ငါ့လူ ရှော်လိုက်တာကွာ . . . ထို့"

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ရွှေမောင်အား အတော်အထင်ကြီးရှာ၏။ ဤတစ်ချို့ လက်မှတ်ထိုးရာတွင် 'ထို့ . . . ထို့' အလုပ်ပင်ခံရလေရာ အတော်အောင့်သွားလေသည် ။

"ဘာ . . . ဘာများ မှားပါသလဲခင်ဗျာ"

"ကြည့်စမ်း . . . မင်းဆယ်တန်းအောင်ကြီး ထိုးထားတဲ့ စာမျက်နှာဟား . . . ဟား . . ."

ထောင်ပိုင်ကြီး ရယ်လိုက်သည် မှာ ရိုးရိုးရယ်ခြင်းမဟုတ်၊ ဒီလောက်တောင် သောက်သုံးမကျပါလားဟု ရယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရွှေမောင်သည် ထောင်ပိုင်ကြီး ထောက်ပြသည် ကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ဟုတ်ပါသည် ။ စာရွက်နှစ်ရာပါသော စာအုပ်အဖုံးတွင် ဤစာအုပ်၌ စာမျက်နှာ (၁၂၀၀) ပါသည် ဟု ထိုးထားသည် ကို တွေ့ရလေသည် ။

ရွှေမောင်သည် အတော်ရှက်သွားရှာ၏။ သူ၏ အမှားမှာ ဆယ်တန်း အောင်သည် ဆိုသော စာရေးကြီးကို ယုံကြည်မိ၍ နှပ်ရောတံထွေးပါ အပစ်ခံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စာရေးကြီး မည်ကဲ့သို့ ပညာစွမ်းပြထားပါသနည်း။ ဟုတ်ကဲ့ . . . စာရေးကြီးသည် စာရွက်ရေနှစ်ရာပါသည့် စာအုပ်တွင် ၁ မှ နေ ၁၀၀ အထိ ရေးထားတာ အဟုတ်သား။ အဲ . . . ၁၀၉ လည်း ရောက်ကော စာရေးကြီးပညာစွမ်းပြပါလေတော့သည်။ ၁၀၉ နောက် ရေးလိုက်သည်မှာ ၂၀၀၊ ၂၀၉ ပြီး ၃၀၀ ၃၀၉ ပြီး ၄၀၀ အဲ တောက်လျှောက်ဆော်ထည့်လိုက်တာ စာရွက်ရေ နှစ်ရာရှိတဲ့ စာအုပ်ခမျာ စာရေးကြီးကောင်းမှုနှင့် စာမျက်နှာ ၁၂၀၀ ကို ရောက်သွားရှာပါသတည်း။

ရွှေမောင် သောက်သုံးမကျတာက မသေချာမှု၊ စာရေးကြီးသောက်သုံးမကျတာက ဆယ်တန်းအောင်သည် ဟု ဟန်ရေးပြမှု။

ရွှေမောင်မှာ သို့ကလိုဖြစ်ရပါသည်။ နောင်ကိုမဖြစ်စေရပါဟု ထောင်ပိုင်ကြီးအား တောင်းပန်ရလေသည်။

"အဲ . . . မင်း တော်တော် ထောင်ပါးမဝသေးတာဘဲ။ ထောင်ဆိုတာ အပြင်လောကနဲ့ မတူဘူး။ ထောင်ထဲရောက်လာတဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်သူမှ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဖြောင့်ချက်မပေးကြဘူး။ ဒီလိုပဲ ထောင်ထဲရောက်လာတဲ့ သုံးတန်းလောက် တတ်တဲ့ သူက ခုနစ်တန်းလို့ ပြောလို့ ပြော၊ ငါးတန်းရောက်တဲ့ လူက ဘီအေရောက်ခဲ့တယ်လို့ ကြွားလို့ ကြွား၊ မင်း ဆီရောက်နေတဲ့ အကောင်ဟာ ဘိန်းပုံးစားကွ၊ မင်းဆီ ဒီကောင်ရောက်နေတာ မင်းဘယ်လောက် လာဘ်ရသလဲ . . . ပြောစမ်း"

ရွှေမောင်သည် မျက်ရည်ပင် လည်သွား၏။ သူသည် ဤကိစ္စကို မနည်းဘဲ ရှင်းယူခဲ့ရလေသည်။ စာရေးကြီး ဘိန်းပုန်းစားခမျာလည်း

ဝန်ကြီးသုံးရက်သာလုပ်ရသော ဝန်ကြီးထက် အဖြစ်ဆိုးရှာ၏။ သူ့ခမျာသည် တစ်နံနက်သာ စာရေးကြီးလုပ်ရပြီး ဖင်ကိုပိတ်၍ ပြေးတော်မူရလေသည်။ ။ ဟန်ရေးပြခြင်းများ အနက် ထောင်တွင် ဟန်ရေးပြကွက်က မှတ်လောက်သားလောက်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

အဲ . . . နောက် ဟန်ရေးပြကွက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြပါအံ့။

"ဟာ . . . ဆရာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးဗေဒင်ကတော့ စံပဲ။ ဘယ်လိုမှန်းနည်း မှန်မှန်းမသိဘူး။"

နှုတ်ခမ်းမွေးဆိုသည့် အကျဉ်းသားများ သည် ရွှေမောင်နှင့်ထောင်တွင်း၌ 'နှစ်ညာ' တိတိ ကြုံတွေ့ဖူးသောသူ ဖြစ်လေသည်။ ။ "တစ်ညာ နှစ်ညာ"အခေါ်မှာ ထောင် ဝေါဟာရဖြစ်သည်။ ။

ထောင်တစ်ကြိမ် ကျဖူးသည် ကို တစ်ညာခံဖူးသည်။ ။ နှစ်ကြိမ်ကျဖူးသည် ကို နှစ်ညာခံဖူးသည် ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ။ ဤဝေါဟာရကို သုတေသနဇစ်မြစ်ရှာ၍ မရ၊ စာရေးသူစိတ်အထင် ကုလားစကား "ဆာဂျာ" ဆိုသည့်စကားမှ ရှေးအကျဉ်းသားပညာရှင်တို့ သည် "ဂျက်ဒီယိုအဟီး" အမည်ရှိ ကုလားဝါဒါကိုပင် "ကျိုက်ထီးရိုး" ဟု ကြံကြံဖန်ဖန်ခေါ်ခဲ့ကြရာ ဆာဂျာဆိုသည့် ကုလားစကားကို (ညာ)ဟု အဖျားဆွတ်လုပ်မည် ထင်ရသည်။ ။ ဆာဂျာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အပြစ်ဒဏ်ကိုခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ "ပိုက်လားဆာဂျာ"

ပထမအကြိမ် ထောင်ကျစဉ်ကဟု ဤကဲ့သို့ ကုလားဝါဒါများ ပြောလေ့ရှိကြ၏။

နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ယခင် "တညာ"ကပင် ဟန်ရေးပြပွဲဖြစ်၍ ရွှေမောင်နှင့် တကျက်ကျက် နေခဲ့သောသူဖြစ်သည်။ ။ ယခင်တစ်ညာက နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ထောင်တွင် ဘုရားလူကြီးအလုပ်ဖြင့် ခပ်တည်တည်

ဘိန်းရောင်းနေခဲ့၍ တိုက်ပိတ်ခံခဲ့ရလေသည်။ ။

ယခု "တစ်ညာ"တွင် သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးတဲ့ ။

သူ၏ ဒလံ အကျဉ်းသားကပင် ရွှေမောင်အား ဘယ်လိုမှန်နည်းမှန်း မသိဘူးဟု ပင် လာပြောသည် အထိ ကြော်ငြာချက်က ကောင်းလေသည်။ ။

ရွှေမောင်က နှုတ်ခမ်းမွေး၏ ဗေဒင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းမှန်ကြောင်း ကို မေးကြည့်ရာ အကျဉ်းသားလူသစ်တစ်ဦးက အယူခံနိုင်၍ လွတ်မည် ဟု ဗေဒင်ဟောထားသလို လွတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ။

"ဗေဒင်ဟောသလိုလွတ်တာ ဘယ်သူတုံး"

ရွှေမောင်က ဒလံအကျဉ်းသားအား မေးလိုက်သည်။ ။

"သူခိုးလက်ခံ ငကြွက်ပေါ့ဆရာ"

ငကြွက်ဆို၍ ရွှေမောင် သတိရသွား၏။ ငကြွက်သည် ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံမှုဖြင့် ထောင်ခြောက်လ ကျခဲ့လေသည်။ ။ ငကြွက်က ခိုးရာပါပစ္စည်းဟု သိလျက်လက်ခံခြင်းမဟုတ်ကြောင်း လူချင်းသိ၍ အင်္ကျီအပေါင် ခံမိကြောင်း အမှုမမှန်၍ အယူခံလိုကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ရွှေမောင်ကို ယ်တိုင်ပင် အယူလံရေးပေးလေသည်။ ။

အယူခံရေးခဲ့စဉ်က ဗေဒင်ဆရာ နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ရွှေမောင်၏ ရုံးခန်းတွင် ကပ်ရလိုကပ်ရငြားနှင့် သူ့အလုပ်ပြီးတိုင်း ထွက်လိုက်ဝင်လိုက် လုပ်နေသည် ကို ရွှေမောင် သတိရလေသည်။ ။

ရွှေမောင်သည် ငကြွက်အား အမှုဖြစ်ပုံကို သေချာစွာ မေးမြန်းခဲ့လေသည်။ ။ ယေဘုယျအားဖြင့် အကျဉ်းသားတိုင်းတို့ သည် ထောင်မကျမီက ပုလိပ်ကိုလိမ်၊ တရားသူကြီးကိုလိမ်၊ ကိုယ်တိုင်မလိမ်တတ်က ရှေ့နေကို

ငှား၍ လိမ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်ကျပြီးနောက် ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များအား အဖြစ်မှန်ကို ပြောကြသည် ချည်း ဖြစ်၏။ အကြောင်းမထူးတော့ဘူးဟု ယူဆကြဟန် တူပေသည်။

ငကြွက်သည် မျက်ရည်ကလေး သုတ်ကာသုတ်ကာနှင့် အပေါင်ခံထားသော အင်္ကျီသာဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအင်္ကျီမှာ ခိုးရာပါပစ္စည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သော်လည်း လူကိုယုံကြည်ပြီး ခိုးရာပါပစ္စည်း ဟုတ်ဟန်မတူ၍ အပေါင်ခံထားမိကြောင်း၊ အမှုမမှန်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

သို့ရာတွင် တရားရုံးတော်မှ အင်္ကျီမှာ တရားခံနှင့် မတော်ဘဲ ကြီးနေကြောင်း၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ယုံကြည်၍ အပြစ်ပေးထားသည် ဟု ငကြွက်က အဆုံးသတ်ပြောပြ၏။

ဤနေရာတွင် ထောင်တွင်းမှ အယူခံတင်ပုံကို အနည်းငယ်ဖော်ပြသင့်သည် ဟု ယူဆပေသည်။ ထောင်တွင်းမှ အယူခံရာတွင် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးတို့ အား ပိုက်ဆံပေးရန်မလိုပေ။ ထောင်ကျလူသစ် အကျဉ်းသားတို့ သည် တရားရုံးတော်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်လျှင် ထောင်ပိုင်ကြီးအား ထောင်တွင်းမှ အယူခံလိုသည် ဟု လျှောက်ထားနိုင်လေသည်။ ငွေကုန်ခံနိုင်သူများ အပြင်မှ ရှေ့နေရှေ့ရပ်နှင့် အယူခံတင်လျှင် ထောင်တွင်းမှ အယူခံတင်မပေးတော့ပေ။

ထောင်ကျတရားခံသည် အောက်ရုံးမှ လေးနှစ်အတွင်း အပြစ်ပေးထားလျှင် စက်ရှင်ရုံးသို့ အယူခံတင်နိုင်၏။ အောက်ရုံးငယ်မှ လေးနှစ်ကျော်အမှုနှင့် စက်ရှင်ရုံးမှ အပြစ်ပေးလျှင်မူ တရားလွှတ်တော်သို့ တင်ပို့ပေးရလေသည်။ အောက်ရုံးအယူခံရက်မှာ တလအတွင်းဖြစ်၍ တရားလွှတ်တော်အမှုမှာ နှစ်လအတွင်း တင်ပေးနိုင်၏။ တရားလွှတ်တော် တင်ရသည့်အယူခံတွင် အပြစ်ပေးရုံးမင်း၏ စီရင်ချက်စာရွက်ကို ပူးတွဲတင်

ပေးရပြန်သည် ။

အောက်ရုံးမှ လေးနှစ်အောက် အပြစ်ပေးထားသူ၏ စက်ရှင်ရုံးအယူခံတွင် စီရင်ချက် ပူးတွဲပေးရန် မလိုပေ။ အယူခံတင်ရန် စီရင်ချက်ကို ထောင်မှ တောင်းလျှင် ရုံးတော်မှ အခမဲ့ပေးရ၏။ အပြင်မှ ရှေ့နေဖြင့် အယူခံဝင်လိုလျှင် တရားသူကြီး စီရင်ချက်ကို အခမဲ့မရ။ စာတစ်လုံးကို ရှေးခေတ်ငွေတစ်ပဲ ခန့်ပေးရ၏။ စီရင်ချက်ရှည်လျှင် ငွေတစ်ရာနှစ်ရာ ထိပင် ပေးရတတ်သည် ။ ဤကား ထောင်တွင်း အယူခံအကျဉ်းမျှ သိကောင်းစရာတည်း။

ငကြွက်၏ အမှုမှာ အောက်ရုံးမှ ထောင်ခြောက်လသာ အပြစ်ပေးထားသဖြင့် အယူခံကို စက်ရှင်တရားသူကြီးထံ တင်ပေးရပေမည်။

ဤအယူခံတင်ရာ၌ စီရင်ချက် တောင်းခံရန်မလို၍ တရားသူကြီးက မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် မသိရ။ ငကြွက်ပြောသမျှနှင့် ရွှေမောင်က အယူခံကို ရေးရလေသည် ။ အယူခံတွင် ရွှေမောင်က ချေပချက်တစ်ချက် ရေးထည့်ခဲ့၏။ ထိုချေပချက်မှာ လူတိုင်းသည် မည်သည့်ပစ္စည်းကို အပေါင်ခံခံ၊ မိမိနှင့် တော်ရန်မလိုကြောင်း၊ အတိုးရင်းပွားရရန် ရည်ရွယ်သဖြင့် ပစ္စည်းအကြီးအသေးကို ထည့်တွက်ရန်မလို၊ အပေါင်ဆိုင်တွင် လာပေါင်သည့် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ပေါက်ဖော်ကြီးက ဝတ်ကြည့်ပြီးမှ လက်ခံသည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းလာပေါင်သူမှာ လည်း ယခင်က ယုံကြည်စွာ ဆက်ဆံနေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၍ ရိုးရိုးသားသား အပေါင်ခံခြင်းသာဖြစ်၍ အပြစ်မှ ချမ်းသာပေးရန် ရွှေမောင်က ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့လေသည် ။

ထိုအယူခံကို ရေးပြီးနောက် ရွှေမောင်က သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးစွာဖြင့် ငကြွက်အား . . .

"မင်းမပူနဲ့ မင်းအယူခံနိုင်ပြီး သေချာပေါက် လွတ်ရမယ်ကွ"

ဟု နှစ်သိမ့်စကားပြောခဲ့သည် ကို ပြန်ပြောင်းမှတ်မိနေ၏။

ဤအချက်ကို ကြားထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ဗေဒင်ဆရာဟန် လုပ်ကာ ငကြွက်အား ဗေဒင်ဟောခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ရွှေမောင်က တွေး မိသည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကွက်ကောင်းကို ကိုင်မိသော နှုတ်ခမ်း မွေးမှာ ဗေဒင်လာကြည့်သူ၊ လက္ခဏာ လာကြည့်သူများ နှင့် ပြည့်ကြပ် ကာ အတော်လာဘ်ရွှင်နေကြောင်း။ သူ့ဗေဒင်ကို ကြော်ငြာပေးသည့် တ ပည့်တပန်းတို့ ကလည်း ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်နေကြသည် ဟု ဆိုလေသ ည် ။

အပြင်လောကတွင် လူတစ်ယောက်၏ ကျပ်တည်းမှု၊ ဒုက္ခတွေ့မှုမှာ ထောင်တွင်းမှ လူသားတစ်ဦး၏ ဒုက္ခတွေ့မှုနှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင် စာမဖွဲ့ လောက်ပေ။ ယင်းသဘောရှိလျက်ပင် အပြင်လောကရှိ လူသားတို့ သ ည် စိတ်သက်သာရာသက်သာကြောင်း ဗေဒင်ဆရာများ ထံ ချဉ်းကပ်ကြ ပါလျှင် ထောင်တွင်းလောကငရဲသားတို့ မှာ ဗေဒင်ဆရာထံ ဝိုင်းဝိုင်းလ ည်နေသည် ကို အပြစ်ပြောစရာမရှိ။ လူဟူသမျှ စိတ်ကြိုက်ပြောလျှင် ကြိုက်ကြသည် ချည်း မဟုတ်ပါလော။ လူသားတို့ သည် မှန်ရာကိုသာ လုပ်နေကြပါသည် ဟု ကြွေးကြော်နေကြပါလျက် အကျိုးကိုမြင်၍ အကျိုးဟု ပြောသည် ကို မကြိုက်၊ အကန်းကို အကန်းဟု ခေါ်လျှင် ဓား နှင့်ထိုးချင်ကြ၏။ လူသားတို့ သည် ပုပုရွရွ ဟန်ရေးပြနေကြသောသူများ သာ ဖြစ်ကြကုန်သတည်း။

လူသားပုပုရွရွတွင် ရွှေမောင်က အကဲဆုံးထင်ရပေသည် ။ နှုတ်ခမ်း မွေး သူဟာသူ ဟန်ရေးပြနေသည် ကို မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူက ဟန်ရေး သွားပြပြန်သည် ။

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဘယ်နှယ့်လည်း နှုတ်ခမ်းမွေး ဗေဒင်သိပ်မှန်ဆိုပါလား။ ခင်ဗျားဒလံတွေက ဘယ်လိုမှန်နည်း မှန်မှန်းမသိလို့ တောင် ပြောနေပါလား။ ဒီပညာ ဒီပြင်လိမ်တွေ ဘယ်ကရထားသလဲ"

ဦးရွှေမောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထောင်မှူးပဲဟု ဆိုကာ နှုတ်ခမ်းမွေး အပေါ် အမနာပ ဟန်ရေးပြ ပြောလိုက်သည် ။ ဒီစကားသည် အပြင် လောကတွင် ဆိုက သတ်ပေါက်မဟုတ်တုံလော့။

"ဆရာက ကျုပ်ကို သိပ်အထင်သေးတာကိုးဗျ။ မယုံရင် ဆရာ့လက္ခဏာကို ပြလေ၊ မမှန်ရင် ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မပေးပါနဲ့ "

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကျုပ်ကလည်း ပိုက်ဆံပေး မကြည့်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံမပေးဘဲလည်း မကြည့်ပါဘူးဗျ။ နေပါဦး . . . ခင်ဗျား ဟိုတစ်ညာတုန်းက ထောင်ထဲ ဘိန်းရောင်းသွားတာ ဗေဒင်တတ်တယ်လို့ မကြားမိပါလား"

"ဟာ . . . ဆရာကလည်း သိပ်ဂွကျတာပဲ။ ပညာဆိုတာ ကျုပ်တတ်ပါတယ်လို့ အော်နေရင် အရူးပေါ့။ ကျုပ်က ထောင်ကထွက်ရင် စာအုပ်တောင်ရိုက်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ"

လူသားတို့ သည် အလွန်ခက်၏။ နည်းနည်းပါးပါး ဟန်ရေးပြမိသူကို ဟန်ရေးပြတာပါဟု ပြောတတ်ကြသော်လည်း ခပ်တည်တည် အကြီးအကျယ် ဟန်ရေးပြမိသူကိုမူ တကယ်ဟုတ်လေမလားဟု နဝေတိမ်တောင် ယုံတတ်ကြပြန်သည် ။ သို့နှင့် လူ့လောကတွင် တစ်ကြိမ်မြောက်၍ မရသူကို နှစ်ကြိမ်မြောက်ကြကုန်လော့။ တစ်ကြိမ်လိမ်၍ မရသူကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လိမ်ကြကုန်လော့ဟု ကိုယ်နှင့်နှိုင်း မရိုင်းဘဲ ရွှေမောင်က အကြံပေးလိုက်သည် ။

"ကျုပ်က စာအုပ်တောင် ရိုက်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ"

ဟု ဘိုးနှုတ်ခမ်းမွေး ပြောလိုက်သည် ကို ရွှေမောင် "ကျ" သွားပေပြီ

။

"အဟုတ်လားဗျာ . . . ဒီလိုဆိုရင် . . . အင်း . . . ကျုပ်ကို လက္ခဏာကြည့်ပေးပါဦး။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ပိုက်ဆံတော့ မပေးနိုင်ဘူး နော်"

ဟန်ရေးပြလွန်းသော ရွှေမောင်က ဟန်ရေးကို တစ်ထစ်လျှော့လိုက် ၏။

"ဒါကတော့ အလကားကြည့်ကြည့်၊ ကျုပ်ကပဲ ပိုက်ဆံအလိုက်ပေးကြည့်ရကြည့်ရ၊ ကြည့်ပေးရမယ့် ဆရာသမားကိုးဗျ။ ကဲ . . . မှန်းစမ်း"

ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ခမ်းမွေးသည် ရွှေမောင်၏ လက်ကို ဖြန့်ကြည့် တော့သည် ။

"ကဲ . . . ဆရာ ဘာကိုသိချင်သလဲ"

"ကျုပ်အသက် ဘယ်လောက်ရှည်မလဲ ဆိုစမ်း"

နှုတ်ခမ်းမွေးသည် လက်ဝါးပေါ်၊ လက်ညှိုးထောက်ပြီး၊ ပါးစပ်မှ ပွစိ ပွစိလုပ်သည် ကို မြင်ရ၏။ ထို့နောက် သူသည် ခေါင်းကို အသာကလေး ယမ်းလိုက်ပြန်သည် ။

"အင်း . . . ဆရာ၊ သိပ်အသက်မရှည်နိုင်ဘူး"

"ဘာလဲ . . . ကျုပ်က၊ မှန်တဲ့ အတိုင်း ဘုပြောလွန်းလို့ ၊ ခင်ဗျားက ဓားနဲ့ ထိုးချင်ပြီထင်တယ်"

ရွှေမောင်၏ သဘောတွင် . . .

"ဟာ . . . ဆရာ၊ ခင်ဗျား အသက်တစ်ရာနေရမှာ "

ဟု ဟောသည် ကို ကြားလို၏။ အခုတော့ ခွေးမသား နှုတ်ခမ်းမွှေး ဒီလိုမဟော။ သူသည် ဘာမှ မတတ်သည့်အကောင်မဟုတ်ဟု ရွှေမောင် စိတ်ကွက်သွားပေပြီ။

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆရာ တကယ်အသက်မရှည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကို ပညာစောင့်၊ ဥစ္စာကို ကံစောင့်ဆိုတာရှိမဟုတ်လား သတိထားပေါ့"

"အောင်မယ် . . . ခင်ဗျား အတော်ဖင်ခေါင်းကျယ်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာပါလား။ ဒီမယ် . . . နှုတ်ခမ်းမွှေး ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ဖင်ခေါင်းကျယ်ကျယ်၊ ကျုပ်ရှုံ့ထားတာလောက် ခင်ဗျားက ရှိတာဗျ။ သေချင်းသေ ခင်ဗျားက မကြာတော့ဘူး။ ဒီတစ်ည ခင်ဗျားထောင်ထဲ သေရမှာ ဗျ"

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ။ ထောင်မှူးရွှေမောင်ကို နဂိုရ်ကပင် စိတ်တိုသူမှန်း သိပါလျက် မကြာခင်သေမည်ဟု ဟောသည် မှာ ရွှေမောင်စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ပါလော့။

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆရာက သိပ်စိတ်တိုတာကိုးဗျ။ ကျွန်တော် လက္ခဏာက အသက်ရှည်မယ့်သူရဲ့ အာယုလမ်းကြောင်းဟာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပဲ။ ဟဲ ဟဲ . . . ဆရာသေစေချင်သလို ကျုပ်မသေနိုင်သေးပါဘူး ဆရာ။ ကဲ . . . ဆရာ နောက်ထပ် ဘာမေးချင်သေးသလဲ။ လုပ်ပါ အားမနာရပါဘူး"

အမြဲတမ်း ထောင်မှူးရွှေမောင် ဟန်ရေးပြခြင်းကို ခံခဲ့ရသော အကျဉ်းသားကြီးနှုတ်ခမ်းမွှေးသည် ဒီတစ်ချက်တွင် စိတ်ဓါတ်အားဖြင့် ရွှေမောင်အပေါ် ဟန်ရေးကောင်းစွာ ပြနိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ရွှေမောင်ကား မကျေမနပ်။

"ကဲ . . . တော်ပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွေး ကျုပ် ဘာဗေဒင်ကိုမှ မယုံဘူး။ ခင်ဗျားလည်း အသက်ရှည်မလေး ဘာလေး သိပ်ဟန်ရေးမပြနဲ့ ဗျ။ ခင်ဗျား ဒီလောက် ဗေဒင်မှန်ရင် ထောင်မကျအောင် ကြည့်ရှောင်ပါလားဗျ"

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆရာကလည်း ထောင်ကျမှာ ကျုပ်သိသားပဲ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါက ဝဋ်လေရှောင်လို့ မရဘူး"

"တော် . . . တော် . . . နှုတ်ခမ်းမွေး၊ စကားရည်လုပွဲ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျား သိပ်ဖင်ခေါင်းမကျယ်နဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ မှတ်ထားပါ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ဘဲကျယ်ကျယ် ကျုပ် ရှုံထားသလောက် သာ ရှိသေးတယ်။ သွားမယ်"

ရွှေမောင်သည် စိတ်တိုသူပီပီ လှည့်ထွက်လိုက်ရာအနီးရှိ အကျဉ်းသား တစ်ဦးနှင့် ခေါင်းချင်းဆောင့်မိ၍ . . .

"အမလေးဗျာ . . ."

ဟု အကျဉ်းသား ဖင်ထိုင်လဲအော်သံကြားရသလို ရွှေမောင်လည်း အီစလံဝေသွားရှာ၏။

* * *

[၂]

တနင်္ဂနွေ အားလပ်ခွင့်ရက်သည် အကျဉ်းသားအလုပ်မရှိ၊ အိပ်သူအိပ် ကစားသူကစား၊ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ဟားတိုက်သူတိုက်၊ ထောင်ထုံးစံအရ အမှုထမ်း အရာထမ်း တစ်ဝက်လည်း အားလပ်ခွင့်ရရှိသဖြင့် သွားကြလာကြ။

ရွှေမောင်သည် အားလပ်ခွင့်ရသော တနင်္ဂနွေပတ်မဟုတ်၍ လုံခြုံ

ရေးအတွက် တုတ်ထမ်းလမ်းလျှောက် ဟိုဝင်ဒီထွက် လှည့်ပတ်လျက်ရှိ
လေသည် ။ လှည့်ပတ်သွားရင်းက တရားခံလူသစ်ရောက်တိုင်းလည်း
လက်ခံလိုက်ရသေး၏။

ယနေ့ တရားခံလူသစ်တစ်ဦး လက်ခံရာတွင် နှစ်လခန့်ကပင် ထောင့်မှ
ထွက်သွားသည့် လူဟောင်းတပည့်ကျော်တစ်ဦးကို လက်ခံရပြန်သည် ။

"ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ . . . ဖိုးတော လာပြန်ပလား၊ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်
နဲ့ ထောင်ဟာ မင်းယောက္ခမအိမ် ကျနေတာပဲ"

ရွှေမောင်က တပည့်ဟောင်းအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ခြင်းပြု၏။

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆရာရေ၊ မသတ်ရင်မဖြစ်လို့ သတ်ကိုသတ်လာတာ
ပဲ"

တပည့်ကျော်က လူသတ်လာသည့်မျက်နှာနှင့် ဆို၏။

ဖိုးတော၏ အဖြေကို ကြားရသော အကျဉ်းသားအပေါင်းတို့ သည်
ဖိုးတောအား အတော်အထင်ကြီးသွားကြလေသည် ။

ရွှေမောင်သည် ဖိုးတောအား ခေါ်လာပြီး ရင်းနှီးစွာ တစ်ချက်ကန်ပစ်၏။

"မအေပေး . . . ဒီဟန်ရေးပြတာက မပျောက်သေးဘူး။ မင်းဝရမ်းအ
မိန့်စာမှာ နွားသတ်တဲ့ အမှုပါလား"

"ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆရာကလည်း နွားခိုးသတ်လာတယ်လို့ အမှန်ပြော
ရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီတော့ လူကိုသတ်လာသလိုလုပ်ရတာ။ ဆရာကလည်း
ထောင်အကြောင်းသိသားနဲ့ . . . "

ရွှေမောင်နှင့် ဖိုးတောတို့ သည် ရုံးခန်းတွင် တဝါးဝါး ရယ်နေကြ၏။
ဆရာတပည့်ရယ်လို့ မှ မဆုံးသေး အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် ပြူးကလဲ
ဆန်ပြာနှင့် ဟောဟဲတိုက်၍ ရွှေမောင်ထံ ရောက်လာတော့သည်။ ။

"ဆရာ . . . ဆရာ . . . အကျဉ်းသားတစ်ဦး စပါးတိုက်ပေါ်က လိမ့်ကျ
လို့ "

"ဟေ . . . "

ရွှေမောင်၏ ရင်သည် တဆတ်ဆတ် ခုန်သွားလေသည်။ ။

"စပါးတိုက်ပေါ် ဘာသွားလုပ်ကြသလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ စာကလေး ဝင်ရိုက်ကြတာပါ"

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပါးစပ်တစ်ပေါက်အတွက် စပါးကျီတွင်
ဝင်စားနေကြသည့် စာကလေး ငှက်များကို ဝင်ရိုက်စားလေ့ ရှိကြလေသ
ည်။ ။

ရွှေမောင်သည် အပြေးအလွှား လိုက်သွား၏။

မှန်ပါသည်။ ။ အကျဉ်းသားမှာ သတိမရတော့။ မကြည့်ဝံ့ မရှုဝံ့ဖြစ်
နေပေပြီ။ တဝေါဝေါနှင့် သွေးအန်နေ၍ ရွှေမောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးထံ
စာရေးအစီရင်ခံပြီး ထောင်ဆရာဝန်ထံ အကြောင်းကြား လိုက်လေသ
ည်။ ။ ဆရာဝန် အပြေးအလွှားရောက်လာသလို ထောင်ပိုင်၊
ထောင်မှူးကြီးတို့ အားလုံးရောက်လာကြ၏။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသား
ကား နောက်ဆုံး သွေးတစ်ပွက်အန်ပြီး အကျဉ်းသားလောကကို စွန့်ခွာ
သွားရှာလေပြီတည်း။

"ဟေ့ . . . ရွှေမောင်၊ ဒါဘယ်သူတုံး"

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မေးသံ။

"ဒါနုတ်ခမ်းမွေးလေ ဆရာကြီး"

ရွှေမောင်က စိတ်မကောင်းစွာ ဖြေ လိုက်လေသတည်း။

* * *

မြောင်းမြမောင်ကို

* * *